

[Arne Bjerregaard.]

delser. Det bliver ikke den lille mands søn eller datter, der får lov at komme videre, og dem ønsker jeg nu stadig væk at forsvare.

Heinesen (S):

Jeg skylder ministeren en tak for ministerens meget klare erkendelse af, at der ikke var nogen som helst anledning til forundring over, at dette lovforslag er genfremsat med baggrund i det forlig, som er sluttet bl. a. mellem regeringen og socialdemokratiet.

Når ministeren så føjer til, at det havde nu været rart, om socialdemokratiet med det samme kunne være fremkommet med forslag til kompenserende besparelser, bliver jeg nødt til endnu en gang at fortælle ministeren lidt om forliget. Forliget går bl. a. ud på, at fire partier er enige om yderligere kompenserende besparelser, så derfor er det nødvendigt, at ministeren og jeg og sikkert et par stykker til taler lidt sammen, inden de proklameres fra denne talerstol.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Ritt Bjerregaard*) (S):

Hr. Maigaard efterlyste en tilkendegivelse vedrørende socialdemokratiets stilling, og jeg skal sige, at der er ingen ændring i den linje, socialdemokratiet har stået på vedrørende klassekvotienterne. Det, der er tale om i lovforslaget, og som jeg er sikker på hr. Maigaard er vidende om, er et gennemsnitligt elevtal. Det har nogle gange været misforstået i den debat, der har været ført ude omkring, men det, man mener, er, at dette gennemsnitlige elevtal danner grundlag for de lærerskematimer, som man tildeler den enkelte kommune, og det vil altså sige, at efter dette lovforslag er det muligt for den enkelte kommune selv at tilrettelægge, hvordan de vil have klassekvotienterne. Der er i virkeligheden langt videre mulighed for med dette lovforslag at lave forskellige skolestrukturer på dette område.

Det, jeg så ud over dette er gået ind i omkring debatten om klassekvotienter i den tid, jeg var minister, var spørgsmålet om, hvor afgørende klassekvotienterne er for det pædagogiske arbejde, der kan udføres i skolen, og her har jeg rejst tvivl om, at det har været så væsentligt, som den pædago-

giske debat har ladet ane, idet jeg har ment, det var vigtigt at prøve at præge debatten på en sådan måde, at man også inddrog spørgsmålet om f. eks. undervisningsmidlerne; den måde, undervisningen var tilrettelagt på osv. Det er det, der er baggrunden for, at jeg har rejst spørgsmålet om klassekvotienten og om betydningen af at have en meget lav klassekvotient, og dermed har jeg også prøvet at sammenligne med de erfaringer, man har haft i andre lande, hvor man også taler om en nedsættelse af klassekvotienten, men hvor det er nedsættelser fra helt andre klassestørrelser end dem, vi kender her i landet. Vi har rent faktisk ikke nogen undersøgelse af nogen som helst art, der over for os politikere kan vise, hvilken klassekvotient der ville være den ønskelige for at opnå et ganske bestemt resultat.

Så vil jeg godt lige afslutningsvis sige til hr. Arne Bjerregaard, at det, jeg udtalte, var, at der skulle være en lige mulighed, at ingen skulle bremses efter det 9-årige folkeskoleforløb. Dermed være ikke sagt, at alle vil gå i gang med en videreuddannelse, eller at alle mener, at de har mulighed for det. Når jeg bruger mulighed igen i denne forbindelse, er det for at understrege, at selvfølgelig bliver alle ikke ens, det forestiller vi os ikke, men vi vil gerne have, at denne 9-årige skole skal være en 9-årig grundskole med videre muligheder for alle, og i øvrigt er det jo sådan, at man efter 9 år ikke har adgang til en videregående uddannelse, men at der skal en overbygning på. Det er derfor, vi er kommet med forslaget om de 16—19-årige.

(Kort bemærkning).

Maigaard (SF):

To ord til fru Ritt Bjerregaard. Det, jeg mener er afgørende ved lovforslaget her, er, at folketinget siger: hvis vi får flertal for det, vil vi fastholde det gennemsnit i klassekvotienterne, som findes nu. I gennemsnit. Hvordan man så vil bruge det, må være folks sag lokalt; jeg er tilhænger af et decentraliseret system, men vi vil fastholde gennemsnittet. Det er muligt, det skyldes min tungnemhed, men det var ikke helt sådan, jeg forstod fru Ritt Bjerregaards bemærkninger i efteråret, men jeg forstår,